ΧΑΡΑ ΜΠΑΚΟΝΙΚΟΛΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑΣ ΜΙΑ IRRISIO POSTHUMA ΤΟΥ ΜΠΟΣΤ

Όταν ο Κώστας Μποσταντζόγλου είχε την καλωσύνη να ανταποκριθεί στην επιθυμία μου να διαβάσω ανέκδοτα έργα του πατέρα του –και τον ευχαριστώ γι' ακόμη μια φορά, μ' όλη μου την καρδιά, για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε– η αρχική μου σκέψη ήταν να προσθέσω ακόμη μερικές σελίδες σε όσα έχω γράψει[1] για εκείνον τον πολυτάλαντο[2] και τόσο ιδιαίτερο κωμωδιογράφο, τον Μποστ, που πολύ αγαπήθηκε από το θεατρόφιλο και μη κοινό, όπως και από τους επαγγελματίες και ερασιτέχνες του θεάτρου. Έχοντας, όμως, τη δυνατότητα (με την άδεια του Κώστα Μποσταντζόγλου) να δημοσιεύσω ένα –τουλάχιστο σ' αυτή τη φάση– από τα κωμικά του ανέκδοτα έργα, διάλεξα τον *Ήρωα της Κολομβίας*. Κι επειδή οι επαγγελματικές διαστροφές δεν εξαλείφονται, θα προσπαθήσω να γράψω δυό λόγια για τους βασικούς θεματικούς πυρήνες του έργου αυτού.

Ο *Ήρωας της Κολομβίας* είναι ένα μονόπρακτο που αποτελείται από έντεκα δακτυλόγραφες σελίδες, αρκετά πυκνογραμμένες. Το κείμενο διατηρεί, φυσικά, το πολυτονικό σύστημα, όπως όλα τα κείμενα του συγγραφέα. Τα τέσσερα πρόσωπα του έργου είναι η Γριά, ο Γέρος, ο πρώτος Στρατιώτης και ο δεύτερος Στρατιώτης[3]. Στην αρχή και στο τέλος του έργου ακούγονται αντίστοιχα, φωνές *off* ενός ραδιοφωνικού εκφωνητή και του δεύτερου στρατιώτη που μιμείται τη φωνή του απόντος γιού. Το έργο, όπως και το μονόπρακτο *Ο εφευρέτης*, δεν χωρίζεται σε σκηνές, δεν περιέχει ασμάτια ούτε εμβόλιμα επεισόδια, όπως συνηθίζει ο Μποστ στα μεγάλης έκτασης έργα του.

Στο στόχαστρο του συγγραφέα μπαίνουν δύο κοινωνικά φαινόμενα. Το ένα είναι η ηλιθιότητα και η ευπιστία του ανιστορικού ανθρωπάκου, που είναι έτοιμος να εξαπατηθεί από τους «ξύπνιους» λωποδύτες, σε όποιο πεδίο κι αν κινούνται. Τέτοιους λωποδύτες διακρίνει ο Μποστ σε όλες τις εκφάνσεις του βίου, από τον πολιτικό μέχρι τον πιο ιδιωτικό.

Το άλλο θέμα είναι, κατά τη γνώμη μου, πιο επίκαιρο, διότι παραπέμπει στον περιλάλητο πλέον σήμερα εθελοντισμό και την υποτιθέμενη παγκόσμια αλληλεγγύη, τα οποία διακηρύσσουν εκείνοι ακριβώς που δεν είναι καθόλου εθελοντές και καθόλου αλληλέγγυοι προς τον συνάνθρωπό τους, όπως ακριβώς κάνουν οι δύο στρατιώτες-λωποδύτες του έργου. Ο Μποστ, μάλιστα, εκτοξεύει τα βέλη του ενάντια στον *μιλιταριστικό* εθελοντισμό, και σκέφτομαι με ποιες άλλες σκηνές θα είχε διανθίσει το έργο του, αν είχε προλάβει να δει και τον

[1] Βλ. Χαρά Μπακονικόλα-Γεωργοπούλου, *Κανόνες και εξαιρέσεις. Κείμενα για το νεοελληνικό θέατρο*, Αθήνα, 2000, Ελληνικά Γράμματα, σσ. 118-23 («Το εκκρεμές του Μποστ») και 177-80 («Ο 'πεζός' Μποστ με πινελιές θεάτρου»).

[2] Αυτήν την καλλιτεχνική πρισματικότητα του Μποστ, σε συνδυασμό με μια ζωή πρισματική, την περιγράφει ο Κώστας Μποσταντζόγλου με όρους απέραντης αγάπης για τον πατέρα του στον αφιερωματικό τόμο που εκδόθηκε με πρωτοβουλία του Θανάση Παπαγεωργίου (βλ. Κώστας Μποσταντζόγλου, «Βιογραφικό», στον αφιερωματικό τόμο *Μποστ*, Αθήνα, χ.χ., Θεατρική Εταιρία Στοά, σσ. 60-98).

[3] Διαβάζοντας το έργο, εύκολα υποθέτει κανείς ότι τους ρόλους των δύο στρατιωτών θα μπορούσε να τους παίξει ο ίδιος ηθοποιός, με κάποιες ελάχιστες διαφοροποιήσεις όχι τόσο στη φυσιογνωμία, όσο στην ενδυμασία (με την προσθήκη κάποιου στρατιωτικού αξεσουάρ, λόγου χάρη), ή στον τρόπο εκφοράς του λόγου. Πιστεύω ότι μια τέτοια επιλογή θα λειτουργούσε υπέρ της ενίσχυσης του κωμικού στοιχείου, αφού οι δύο ρόλοι διαθέτουν το ίδιο ήθος.

«εθελοντισμό» μερικών κρατών στην εκστρατεία κατά του Ιράκ. Φυσικά, η εποχή μας του είχε δώσει ήδη πολλά δείγματα αυτού του μιλιταριστικού εθελοντισμού, που για τους μεγάλους του παγκόσμιου πολιτικοοικονομικού παιχνιδιού προϋποθέτει πάντοτε «το αζημίωτο», ενώ στην υπνώττουσα συνείδηση των αφελών, «παραμυθιασμένων» ανθρωπάκων προβάλλεται ως μεγάλη ιδέα[4], η οποία τους οδηγεί στο να ποτίζουν τη δημοσιά, ενώ «διψάει η αυλή τους». «Η Ελλάς», λέει ο γέρος του έργου, «έχει δεν έχει δουλειά, μπλέκει διεθνώς παντού. Έτσι πήγε στην Κορέα, παλιότερα στην Ουκρανία, τελευταία στο Κουβέιτ. Το ξέχασες; Δεν αποκλείεται αύριο να τη δεις στην Αλβανία ή στα Σκόπια. Όπου σύρραξις, παντού, πρώτη και καλύτερη η χώρα μας, έχει δεν έχει συμφέρον...».

Ο απών μοναχογιός των δύο ηλικιωμένων συζύγων τους οποίους βλέπουμε στη σκηνή έχει στρατευθεί, αλλά όχι για να εκπληρώσει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία του στην πατρίδα του. Έσπευσε να καταταγεί ως εθελοντής στον πόλεμο κατά των εμπόρων ναρκωτικών που ξέσπασε στην Κολομβία, πρωτεύουσα του εμπορίου παραισθησιογόνων. Ο εν λόγω πόλεμος υποτίθεται πως διεξάγεται μεταξύ των κυβερνητικών στρατευμάτων και των μεγαλεμπόρων των τεχνητών παραδείσων. Οι γέροι νοιώθουν υπερήφανοι για την επιλογή του ιδεαλιστή γιού τους, αλλά περιμένουν με λαχτάρα και την επιστροφή του. Αντ' αυτού, δέχονται διαδοχικά δύο επισκέψεις. Πρόκειται για δύο μικροαπατεώνες που διατείνονται ότι είναι συστρατιώτες του νεαρού και που φέρνουν αντιφατικές ειδήσεις γι' αυτόν. Ο πρώτος τούς πληροφορεί ότι ο γιός τους πληγώθηκε μαχόμενος γενναία κατά των εμπόρων, ο δεύτερος τους αναγγέλλει ότι ο νεαρός ερωτεύθηκε την κόρη του πρώτου μεγαλεμπόρου ναρκωτικών και, αφού ο ερωτάς του βρήκε ανταπόκριση, ετοιμάζεται να αρραβωνιαστεί. Τόσο ο τραυματισμός όσο και ο αρραβώνας χρειάζονται κάποια χρήματα. Η επιστολή που παραδίδει ο πρώτος, και η φωτογραφία της νύφης που δείχνει ο δεύτερος, λειτουργούν ως διαπιστευτήρια του απόντος γιού και, άρα εργαλεία της πειθούς, προκειμένου οι γέροι να ανοίξουν το φτωχό πορτοφόλι τους για χάρη του παιδιού τους, πράγμα που κάνουν με μεγάλη προθυμία.

Η μέχρι ηλιθιότητας αφέλεια, που σκιαγραφείται εδώ με τον γνωστό τρόπο του Μποστ, έχει ως σύμμαχο τη ματαιοδοξία[5]. Τα δύο ηθικώς ανερμάτιστα πλάσματα, μέσα στη διανοητική τους σύγχυση, φαίνονται να αδιαφορούν για την αιτία που έκανε τον γιό τους να διακριθεί στη μακρινή Κολομβία. Η πρώτη είδηση τον φέρει ως γενναίο αντίπαλο των λαθρεμπόρων. Η δεύτερη τον παρουσιάζει ως επίδοξο γαμπρό του αρχιλαθρεμπόρου. Και στις δύο περιπτώσεις, οι γονείς νοιώθουν εξ ίσου περήφανοι για την εξαιρετική τύχη του νεαρού. Έτσι, δύο διαμετρικώς αντίθετα σημαίνοντα προσλαμβάνονται από την ανθρώπινη βλακεία ως ένα και μόνον αξιακό σημαινόμενο, που είναι η φήμη –καλή ή κακή, αδιάφορο.

Ο Μποστ γνωρίζει σε βάθος και διακωμωδεί με πολύ κέφι τη νοοτροπία του μέσου Έλληνα (και του μέσου ανθρώπου, γενικά), του οποίου οι αρχές παίρνουν θαυμαστά πρωτεϊκά σχήματα, ανάλογα με τις συνθήκες, τις διαθέσεις και τα άμεσα προσωπικά του συμφέροντα. Έτσι, η εθελοντική στράτευση του πρώτου στρατιώτη υπήρξε αποτέλεσμα της οικονομικής του ένδειας στο επάγγελμα του πλασιέ, όπως και η ικανοποίηση της Γριάς προέρχεται από το ότι οι γείτονες την αποκαλούν με θαυμασμό «μητέρα του ήρωος», κι όχι από το ήθος κα-

[4] Ο Μποστ, σε όλα σχεδόν τα έργα του, καυτηριάζει παρωδιακά τις νευρωσικές εμμονές για τη σωτηρία της οικουμένης και την «ιδεοληπτική έπαρση», όπως παρατηρεί και ο Γιώργος Πεφάνης (*Θέματα του μεταπολεμικού και σύγχρονου ελληνικού θεάτρου*, Αθήνα, 2001, Κέδρος, σ. 83).

[5] Πολύ εύστοχη και πνευματώδης είναι η αναφορά του Γιάννη Ξανθούλη στο «ολυμπιακό σπορ της έπαρσης και της άγνοιας», το οποίο σκιαγραφεί ο «λαϊκότροπος κι ευγενής» κωμωδιογράφος (βλ. «Μποστ», στον αφιερωματικό τόμο *Μποστ*, Αθήνα, χ.χ., Θεατρική Εταιρία Στοά, σ. 41).

θαυτό του γιού της. Στην ίδια γραμμή αναπτύσσονται και οι παρωδήσεις γνωστών ιστορικών γεγονότων, που «ντουμπλάρονται» από ανεκδοτολογικές αφηγήσεις γελοίων ανδραγαθιών εν ονόματι της «ντρόγκας» όπως, λόγου χάρη, η περιπέτεια του συνταγματάρχη, κακέκτυπου του Κυνέγειρου, που η πρώτη σφαίρα του κόβει τον έναν βραχίονα, η δεύτερη τον άλλον, ενώ η τρίτη, που προοριζόταν να του κόψει το κεφάλι, αναχαιτίζεται από τα δόντια του και εκθειάζεται ως μια περίφημη σφαίρα κατασκευασμένη από την ΠΥΡΚΑΛ. Το ίδιο παιχνίδι γίνεται και με τις γυναίκες των λαθρεμπόρων, που για να αποφύγουν την αιχμαλωσία και την ατίμωση, «πέφτουν χορεύοντας και τραγουδώντας από τα υψηλότερα εργοστάσια κοκαΐνης», ακριβώς σαν τις Σουλιώτισσες.

Με το έργο αυτό, λοιπόν, ξαναβρίσκουμε τον Μποστ που ξέραμε, με το γνωστό ύφος του, που παγιδεύει καλοκάγαθα τον αναγνώστη/θεατή σε κάθε του βήμα[6]. Το τέλος του έργου είναι ακόμη μια ανατροπή απρόβλεπτη. Χωρίς να κλείνει την ιστορία, χωρίς να αποκαλύπτει καμμία (τρίτη) πραγματικότητα, μας παρασύρει προς το ευνόητο ή το προσδοκώμενο για να μας εξαπατήσει και πάλι, εμπαίζοντας τις δραματουργικές μας προκαταλήψεις και, εν τέλει, εμπαίζοντας ό,τι είναι αυτονόητο ή αναμενόμενο στο παραδοσιακό θέατρο. Πράγματι, ενώ οι γέροι έχουν ταμπουρωθεί μέσα στο σπίτι τους κι είναι αποφασισμένοι να μην ανοίξουν σε κανέναν πια, όπως τους συμβούλεψε ο δεύτερος απατεώνας, ακούγεται η φωνή του γιού τους έξω από την πόρτα τους και τους ικετεύει να του ανοίξουν. Εκείνοι, υπακούοντας τυφλά στις συμβουλές του αλήτη, τον αποπέμπουν. Ακούγεται πυροβολισμός. Σ' αυτό το σημείο, τίποτε δεν θα εμπόδιζε τον Μποστ να κλείσει το έργο με την αυτοκτονία του γιού, μ' ένα γκροτέσκο φινάλε, δηλαδή, που ωστόσο θα το υπέθετε εύκολα ο θεατής, πριν ακόμη το δει επί σκηνής[7]. Όμως, όχι. Ο πυροβολισμός ήταν μια μπλόφα του δεύτερου ψευτοστρατιώτη, για να βεβαιωθεί πόσο καλά έμαθαν το μάθημά τους οι γέροι.

Ο Μποστ, στο έργο αυτό, μου θύμισε το *Γδάρσιμο για όλους*, ένα θεατρικό του Μπορίς Βιάν, που επίσης διαλύει ανέμελα τα όρια ανάμεσα στη βλακεία και τη λογική, ανάμεσα στους εχθρούς και τους φίλους, ανάμεσα στην εντιμότητα και την παλιανθρωπιά, και που ο ίδιος ο συγγραφέας του το χαρακτηρίζει ως «βωντεβίλ παραστρατιωτικό σε μία πράξη μακροσκελή»[8]. Αυτόν τον χαρακτηρισμό θα μπορούσε άνετα να τον κάνει και ο Μποστ για το μονόπρακτό του –με εξαίρεση το μέγεθος του έργου. Πάντως παραστρατιωτική ή αντιστρατιωτική ή αντιπολεμική, η βομβιστική διάθεση του ανατροπέα Μποστ είναι πανταχού παρούσα. Μόνο που, μέσα στη μεγάλη του καρδιά, μετατρέπεται πάντα σε επιθυμία για πυροτεχνήματα, που φωτίζουν χωρίς να καίνε κανέναν. Ωστόσο, «τσουρουφλίζουν» -έστω- κάποια επίσημα ενδύματα, κι αυτό δεν βλάπτει.

[6] Ο Μποστ «έρχεται να χτυπήσει ύπουλα το συμβατικό από πίσω, στην αφύσικη ομαλότητα και στην υποκριτική του δύναμη», γράφει ο Γιώργος Πεφάνης (*Επί σκηνής. Κριτική θεάτρου 1994-2004*, Αθήνα, 2004, σ. 71). Αυτή η επίθεση δεν αφήνει, φυσικά, αλώβητο και τον μέσο θεατή, που ζει μοιρολατρικά ή και ασυνείδητα μέσα σ' έναν κόσμο στείρων συμβάσεων.

[7] Άλλωστε, αυτό το έχει κάνει ο Μποστ στη *Φαύστα*, όπου η μικρή Ρίτσα γλυτώνει από το κήτος που την είχε καταπιεί, αλλά τελικά καταβροχθίζεται από τις γάτες στην κουζίνα, επειδή μύριζε έντονα ψαρίλα.

[8] Βλ. Boris Vian, *Théâtre*, Paris, 1972, Jean-Jacques Pauvert (ο τίτλος του πρωτοτύπου είναι *L'équarrissage pour tous*).

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑΣ

ΣΚΗΝΙΚΟ. Βράδυ σέ δωμάτιο μικροαστικό. Ἕνας γέρος καί μιά γριά καθισμένοι σέ πολυθρόνες, ἀκοῦνε εἰδήσεις ἀπό ἕνα ραδιόφωνο. Ἡ γριά πλέκει καί ἀκούει μέ ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ὁ γέρος διαβάζει ἐφημερίδα.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ *(ἀφοῦ ἀκουσθοῦν διαφημίσεις πλυντηρίων καί σερβιετῶν.)*
Καί τώρα αἱ τελευταῖαι διεθνεῖς εἰδήσεις τοῦ εἰκοσιτετραώρου. Μαίνονται αἱ μάχαι εἰς τήν Κολομβίαν. Μεγάλαι συγκρούσεις λαμβάνουν χώραν μεταξύ Κυβερνητικῶν στρατευμάτων καί τῶν ἐξοπλισμένων τμημάτων τῶν Βαρώνων τῆς Κοκαΐνης. Κατά τάς χθεσινάς μάχας καταμετρήθησαν 140 νεκροί καί 400 τραυματίαι. Φημολογεῖται ὅτι μεταξύ τῶν νεκρῶν συγκαταλέγεται καί ὁ θρυλικός Βαρῶνος Ἐσκομπάρ, πού θεωρεῖται ὁ πλουσιότερος ἄνθρωπος τῆς Γῆς…

ΓΡΙΑ *(χαμηλώνοντας τήν ἔνταση τοῦ ραδιοφώνου)*
Ἐγώ νομίζω, Θόδωρε, ὅτι δέν κάναμε καλά πού τόν ἀφήσαμε νά πάει…

ΓΕΡΟΣ Γιά ποιό πρᾶγμα ὁμιλεῖς Ἀγλαΐα;

ΓΡΙΑ Νά, πού δώσαμε τήν ἄδεια στό γυιό μας νά πάει στήν Κολομβία.

ΓΕΡΟΣ *(ρίχνοντας μέ ὀργή κάτω τήν ἐφημερίδα του ΕΣΤΙΑ)*
Πάλι τά ἴδια συζητοῦμεν διά χιλιοστήν φοράν. Ἀφοῦ ξέρεις πολύ καλά ὅτι ὁ ἴδιος, ἀπό τήν ἡμέραν πού ἀνηγγέλθη ὅτι ἡ Ἑλλάς θά συμμετάσχει μέ τάς ἄλλας χώρας εἰς τόν πόλεμον κατά τῶν ναρκωτικῶν, ἐλύσσαξε νά καταταγεῖ εἰς τό ἐκστρατευτικόν σῶμα τῆς Ἑλλάδος γιά νά γλυτώσουν οἱ νέοι ἀπό τήν μάστιγα τῶν ναρκωτικῶν. Καί τοῦ ἔδωσα τήν ἄδειαν, διότι ἐβαρύνθην νά τόν ἀκούω *(μιμεῖται)* ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ… Ἔ, πήγαινε παιδάκι μου κι ἄφησέ μας ἡσύχους… Μήν μᾶς πρήξεις καθημερινῶς…

ΓΡΙΑ Ναί, δέν λέω… Ἔτσι ἔγινε.

ΓΕΡΟΣ Ἔπειτα, μήν λησμονεῖς Ἀγλαΐα, πόσον ὑπερήφανη ἤσουν ὅταν ἀνεχώρει καί πόσην ἱκανοποίησιν δοκιμάζεις σήμερα πηγαίνοντας στόν μπακάλη, ὅταν ὅλοι οἱ γείτονες πού σέ βλέπουν νά περνᾶς, λένε: "Νά ἡ μητέρα τοῦ ἥρωος". Ἄλλωστε, δέν εἶναι οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος πού πολεμάει αὐτήν τήν στιγμή στήν Κολομβία. Καί χιλιάδες ἄλλοι νέοι πού ἔχουν καταταγεῖ, πράττουν τό καθῆκον τους. Καί νά σοῦ πῶ κάτι Ἀγλαΐα; Καλύτερα ἐκεῖ, παρά στή Σομαλία ἤ στή Βοσνία…

ΓΡΙΑ Τί δουλειά θά εἶχε στή Βοσνία…

ΓΕΡΟΣ Ἄ, μήν τό λές. Ἡ Ἑλλάς, ἔχει δέν ἔχει δουλειά, μπλέκει διεθνῶς παντοῦ. Ἔτσι πῆγε στήν Κορέα, παλιότερα στήν Οὐκρανία, τελευταῖα στό Κουβέιτ. Τό ξέχασες; Δέν ἀποκλείεται αὔριο νά τήν δεῖς στήν Ἀλβανία ἤ στά Σκόπια. Ὅπου σύρραξις, παντοῦ, πρώτη καί καλύτερη ἡ χώρα μας, ἔχει δέν ἔχει συμφέρον…

ΓΡΙΑ Ναί, δίκιο ἔχεις. Ἀλλά Θόδωρε, τά πράγματα ἔχουν ἀγριέψει στήν Κολομβία. Οἱ Βαρῶνοι δέν ὑποκύπτουν κι ἔχουν ἀρχίσει τίς ἀντεπιθέσεις.

ΓΕΡΟΣ Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δέν πρέπει νά ἀνησυχεῖς. Εἰς τό τελευταῖον του γράμμα, μᾶς ἔγραψεν ὅτι ἐντός τῶν ἡμερῶν, τελειώνει ἡ θητεία του καί θά ἔλθη…

(Στό σημεῖον αὐτό ἀκούγεται κουδούνι καί ἡ γριά πάει ν' ἀνοίξει. Στήν πόρτα ἐμφανίζεται νεαρός στρατιώτης μέ στολή ἐκστρατείας. Ἀξιόριστος, μέ ἐμφάνιση βετεράνου τοῦ Βιετνάμ. Στό δικτυωτό του κράνος ἔχει τεράστια φύλλα μπανανιᾶς. Ἡ ὅλη του ἐμφάνιση μέ τά παγούρια καί φυσεκλίκια κ.λ.π. δείχνει ὅτι εἶναι συναρμολογημένη ἀπό στρατιωτικά εἴδη ἀγορασμένα ἀπ' τό Μοναστηράκι.)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ *(χαιρετώντας στρατιωτικά)* Ὁ κύριος Θόδωρος;

ΓΕΡΟΣ Μάλιστα, ὁ ἴδιος... ὁ κύριος παρακαλῶ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Εἶμαι συμπολεμιστής μέ τό γυιό σας τόν Σωτήρη στήν Κολομβία κι ἐπειδή εἶχα ὀλιγοήμερη ἄδεια, μέ παρακάλεσε νά σᾶς ἐπισκεφθῶ καί νά σᾶς φέρω τούς χαιρετισμούς του.

ΓΡΙΑ Πολύ εὐγενικό ἐκ μέρους σας... Καθῆστε... Πῶς εἶναι ὁ Σωτηράκης; Καλά;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Καλά... Δηλαδή τώρα εἶναι καλύτερα...

ΓΕΡΟΣ-ΓΡΙΑ *(μέ ἀγωνία)* Τί ἐννοεῖτε καλύτερα... Τοῦ συνέβη τίποτα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Ὄ, τίποτε. Μήν ἀνησυχεῖτε. Ἁπλῶς ἡ σφαίρα ἑνός Βαρώνου τόν βρῆκε ἐλαφρά εἰς τό δεξί του χέρι, τήν ὥρα πού κάναμε θυελλώδη ἀντεπίθεση κατά τῶν ἐμπόρων ναρκωτικῶν...

ΓΡΙΑ Ἄχ, Παναγία μου... Πότε θά τελειώσουν πιά αὐτοί οἱ πόλεμοι...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Βέβαια ὁ Σωτήρης θά μποροῦσε ν' ἀποφύγει τόν τραυματισμό, ἄν ἔπαιρνε τ' ἀναγκαῖα μέτρα, ἀλλά ὁ χαρακτήρας καί ἡ ἰδιοσυγκρασία του εἶναι τέτοια πού ἀδιαφορεῖ γιά τίς προφυλάξεις.

ΓΕΡΟΣ Ναί, ἔτσι παράτολμος καί ριψοκίνδυνος ἦταν ἀπό μικρός... Ἀγλαΐα, ἑτοίμασε ἕναν καφέ εἰς τόν κύριο. Θά πάρετε ἕνα καφεδάκι, ἔτσι δέν εἶναι;

ΣΤΡΑΤ.- Ὄχι, ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ. Μήν κάνετε τόν κόπο. Εἶμαι πολύ βιαστικός. Ἔπρεπε ἤδη νά εἶμαι στό ἀεροδρόμιο γιά νά μεταβῶ εἰς τό τάγμα μου. Πρίν ἀναχωρήσω ὅμως, ἔχω ἐντολήν νά σᾶς παραδώσω κι αὐτήν τήν ἐπιστολή πού μοῦ ἔδωσε ὁ γυιός σας.

(Βγάζει μιά ἐπιστολή ἀπ' τό ἀμπέχωνό του καί τήν δίνει στόν γέρο)

ΓΕΡΟΣ *(διαβάζει)* Ἀγαπημένη μητέρα καί σεβαστέ πατέρα *(σταματᾶ καί σκουπίζει τά γυαλιά του γιά νά βλέπει καλύτερα).* Μαίνεται ὁ ἐμφύλιος εἰς τήν ὕπαιθρον τῆς Κολομβίας μεταξύ λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν καί κυβερνητικῶν στρατευμάτων...

ΓΡΙΑ *(σταυροκοπιέται)* Παναγία μου...

ΓΕΡΟΣ *(συνεχίζει)* Ὁ Στρατός ἔχει καύσει μέχρι στιγμῆς 70.000 στρέμματα μαριχουάνας καί 216 δενδρύλλια κοκαΐνης. Οἱ καλλιεργηταί ἡρωΐνης ἔχουν ἐπικηρύξει τούς ἐμπρηστάς τῆς Κυβερνήσεως μέ 30 ἑκατομμύρια δολλάρια, καί οἱ ἐργοστασιάρχαι ναρκωτικῶν τόν πρωθυπουργόν τῆς Κολομβίας μέ 50. Λόγω τῆς ἐκρύθμου αὐτῆς καταστάσεως καί αἱ Μετοχαί εἰς τό Χρηματιστήριον πίπτουν συνεχῶς. Ἐπί 180 μετοχῶν, αἱ 35 μετοχαί ἐπεξεργασίας σκληρῶν ναρκωτικῶν παρουσιάζουν κάμψιν, αἱ 25 μικράν ἄνοδον καί αἱ ὑπόλοιπαι μετοχαί παραμένουν σταθεραί. Αἱ ἐχθροπραξίαι τῶν ἀντιμαχομένων παρατάξεων καταλαμβάνουν τάς πρώτας σελίδας ἐφημερίδων, ἐνῶ τό Κυπριακόν, Σκοπιανόν καί ἡ μή χρηματοδότησις τοῦ Ἀχελώου ἀπό τήν Εὐρωπαϊκήν Ἕνωσιν, μόλις καί

ἀναφέρονται εἰς τά "Ψιλά". Ἔτσι ἔχει ἡ γενική κατάστασις ἐδῶ. *(Πρός τήν Ἀγλαΐα)* Κατάλαβες Ἀγλαΐα; Οὔτε ἀπό τίς Κολομβιανές ἐφημερίδες δέν ἔχουμε ὑποστήριξη στό Μακεδονικό. Ἀλλά βλέπεις, ὅταν ἄλλα λέει ὁ Πάγκαλος κι ἄλλα ὁ Σαμαρᾶς καί δέν ἔχουμε μιά ἑνιαία καί σαφῆ Ἐθνική πολιτική, τί περιμένεις;

ΓΡΙΑ Ὅλα τά κράτη τό συμφέρον τους κυττᾶνε... Τί νά σοῦ κάνη καί ἡ Κολομβία... Ἕνα μικρό κρατίδιο εἶναι πού ἀπ' τά ναρκωτικά της ζῆ. Ἐμᾶς θά κυττάξει...

ΓΕΡΟΣ Ἔλα, ντέ... *(ξανασκουπίζει τα γυαλιά του καί συνεχίζει)* Ἀγαπητή μητέρα και σεβαστέ πατέρα. Ὁ φέρων τό παρόν, εἶναι δικός μου ἄνθρωπος και παρακαλῶ πολύ νά τοῦ δώσετε ὀλίγα σενδόνια καί καμμίαν κουβέρταν, διότι λόγω τοῦ τραυματισμοῦ μου ἔχω διακομισθεῖ εἰς τό Νοσοκομεῖον καί τά νοσοκομεῖα ἔχουν πολλάς ἐλλείψεις. Περιττόν νά σᾶς πῶ ὅτι ἐδῶ χιονίζει καταρρακτωδῶς καί τό ψῦχος εἶναι δριμύ. Ἐάν ἔχετε καί χρήματα, δῶστε του ὅσα ἔχετε καί θά σᾶς εἶμαι εὐγνώμων. Σᾶς φιλῶ.
Ὁ γυιός σας Σωτήριος.
(Πρός τόν στρατιώτη) Μά, ξέρετε, ὁ γραφικός του χαρακτήρας δέν μοιάζει.

ΓΡΙΑ Γιά νά δῶ κι ἐγώ Θόδωρε... Πράγματι δίκιο ἔχεις... Ναί, θαρρεῖς καί τό γράμμα τῶχει γράψει ἄλλος... Δέ μοιάζει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Δέ μοιάζει, διότι ὅπως σᾶς ἐξήγησα προηγουμένως ἐκτύπησε εἰς τό μέτωπον. Νομίζω ὑπῆρξα σαφής.

ΓΕΡΟΣ Μέ συγχωρεῖτε... Καθόλου σαφής. Εἴπατε στό χέρι καί τώρα τά γυρίζετε καί μοῦ λέτε στό μέτωπον. Κι' ἄν ἐκτύπησε εἰς τό μέτωπον, τί δουλειά ἔχει τό μέτωπον μέ τόν γραφικό του χαρακτῆρα. Μέ τό μέτωπον ἔγραψε τό γράμμα;

ΣΤΡΑΤ.- Συνέβη παρεξήγησις. Ἐκτύπησε στό χέρι, στό μέτωπο καί γι' αὐτό μοῦ ὑπαγόρευσε νά τό γράψω ἐγώ. *(Πειραγμένος)* Ἐν πάση περιπτώσει, ἐάν θέλετε μοῦ δίνετε ὅσα λέγει μέσα τό γράμμα ἀλλέως μέ καθυστερεῖτε καί ἴσως θεωρηθῶ λιποτάκτης ἀπό τήν μονάδα μου. *(Κάνει ὅτι φεύγει)*

ΓΕΡΟΣ *(συγκρατώντας τον)* Μέ συγχωρεῖς παιδί μου, δέν ἤθελα νά σέ προσβάλω. Ἀλλά νά... μοῦ φάνηκε περίεργο πού χιονίζει στήν Κολομβία. Εἶχα τήν ἐντύπωση ὅτι ἐπειδή βρίσκεται στόν Ἰσημερινό, θά ἐπικρατεῖ ἐκεῖ αἰωνία ζέστη.

ΣΤΡΑΤ.- Ἔχετε δίκιο. Παλιότερα ἔκανε ζέστη τροπική καί ἀφόρητη, ἀλλά λόγω τῆς τρύπας τοῦ ὄζοντος, ἔχουν ἀλλάξει οἱ καιρικές συνθῆκες. Σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε Θόδωρε, ὅτι κρυώνουμε στήν Κολομβία. Καί μέ 3 κουβέρτες νά σκεπασθοῦμε, πάλι τά δάχτυλά μας τό πρωῒ εἶναι ξυλιασμένα καί δέν μποροῦν νά πιάσουν τό ὅπλο.

ΓΕΡΟΣ Γιά νά τό λέτε ἐσεῖς πού ἔρχεσθε ἀπό ἐκεῖ, ἔτσι θά εἶναι. Ἀγλαΐα, κάνε τότε ἕνα δέμα μέ 2-3 κουβέρτες καί ὅ,τι ἄλλο νομίζεις, νά τά πάρη ὁ κύριος νά μήν τόν καθυστεροῦμε. *(Πρός τόν στρατιώτη)* Καθῆστε, δέν θ' ἀργήσει. Κι ὥσπου νά τά ἑτοιμάση ἡ γυναῖκα μου, γιά πέστε μου, πῶς εἶναι ἡ κατάστασις ἐκεῖ;

ΣΤΡΑΤ. Τί νά σᾶς πῶ κύριε Θόδωρε... Καθημερινῶς οἱ ἐφημερίδες περιγράφουν σκηνές ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ πού συμβαίνουν στά μέτωπα. Ἕνας κυβερνητικός στρατιώτης πού ἔχασε τά δύο του μάτια, ἔγραψε στούς

γονεῖς του: "Σεβαστοί μου γονεῖς, ζῶ μέ τό ὄνειρον νά δῶ τήν Κολομβίαν μεγάλην καί ἐλευθέραν."

ΓΕΡΟΣ Γιά φαντάσου... Νά τήν δῆ μεγάλην καί ἐλευθέραν χωρίς μάτια.

ΣΤΡΑΤ. Κι αὐτό δέν εἶναι τίποτα. Νά σκέφθεῖτε ὅτι οἱ γυναῖκες τῶν λαθρεμπόρων, προκειμένου νά αἰχμαλωτισθοῦν καί νά ἀτιμασθοῦν, πέφτουν χορεύοντας καί τραγουδώντας ἀπό τά ὑψηλότερα ἐργοστάσια κοκαΐνης.

ΓΕΡΟΣ Καί μεῖς νομίζουμε ὅτι μόνον οἱ δικές μας Σουλιώτισες ἔπεφταν ἀπό ψηλά...

ΣΤΡΑΤ. Ἀφῆστε καί τ' ἀναρίθμητα γεγονότα πατριωτισμοῦ καί αὐτοθυσίας. Μιά φορά καί τήν ὥρα πού ἕνας συνταγματάρχης μᾶς ἔδειχνε ἐπί χάρτου σέ ποιό σημεῖο ἔπρεπε νά ἐπιτεθοῦμε, μία ταχεῖα σφαῖρα λαθρεμπόρου εἰσῆλθε ἀπό τό παράθυρον καί τοῦ ἀπέκοψε ὁλόκληρον τόν δεξιόν βραχίονα. Ἀτάραχος ὁ συνταγματάρχης ἄρχισε νά μᾶς δείχνει τό σημεῖον ἐφόδου μέ τό ἀριστερόν. Τότε μία ἄλλη σφαῖρα τοῦ ἀπέκοψε καί τό ἀριστερόν χέρι...

ΓΕΡΟΣ Πώ, πώ, πώ. Τί λές μωρέ; Καί παρόλα αὐτά συνέχιζε ὁ δυστυχής νά μιλάει;

ΣΤΡΑΤ. Ναί. Καί τέλος, τήν τρίτη σφαῖρα πού προοριζετο νά τοῦ πάρει τό κεφάλι γιά νά μήν μιλάει, ὁ Συνταγματάρχης μέ μιά ἀπότομη κίνηση, νά ἔτσι *(κάνει μιά ἀρπακτική κίνηση)* τήν κράτησε ἀνάμεσα στά δόντια του κι ἀφοῦ μᾶς τήν ἔδειξε, μᾶς εἶπε: «Αὐτές εἶναι οἱ περίφημες σφαῖρες τῆς ΠΥΡΚΑΛ, ἑλληνικῆς κατασκευῆς, τό καύχημα τῆς Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας Ὅπλων. Δυστυχῶς πωλοῦνται μέ τό σταγονόμετρον, διότι ἡ Ἑλλάς ὡς εἰρηνόφιλος χώρα, ἀποφεύγει νά τάς πωλεῖ εἰς ἐμπόλεμα κράτη».

ΓΕΡΟΣ Αὐτό εἶναι προς τιμήν τῆς Ἑλλάδος.

ΣΤΡΑΤ. «Ἐκτός αὐτοῦ, ἀκόμη καί νά παραγγείλομεν τέτοια ὅπλα καί σφαίρας, ἡ παράδοσις ἀργεῖ, διότι συσκευάζονται πρῶτα διά Ἰράκ, ἐκφορτώνονται εἰς Ταϋλάνδην, ἀποστέλλονται εἰς Νότιον Ἀφρικήν μέ προορισμόν τήν Νικαράγουαν κι ἀπό ἐκεῖ οἱ ἐνδιαφερόμενοι τά προμηθεύνται μέ ἀντισταθμιστικά ὀφέλη, χωρίς οἱ ἐμπόλεμοι νά γνωρίζουν ποίας κατασκευαστρίας χώρας εἶναι. Μόνον ἡ ὑψηλή ποιότης προδίδει τόν τόπον προελεύσεως. Ἔτσι γίνεται καί μέ τήν ζάχαρη, τό καλαμπόκι καί τάς ἄλλας κτηνοτροφάς τῆς χώρας μας». Καί τήν ὥραν πού ὁ Συνταγματάρχης τά ἔλεγεν αὐτά, μία ἄλλη ὀβίς πού εἰσῆλθεν ἀπό τό παράθυρον καί τήν ὁποίαν δέν ἐπρόλαβεν νά δεῖ τόν ἐτίναξεν ὁλόκληρον εἰς τόν ἀέρα. Καί περιτόν νά σᾶς πῶ, ὅτι ἡ κηδεία τοῦ ἡρωϊκοῦ αὐτοῦ συνταγματάρχου ἔγινεν δημοσία δαπάνη καί μέ τιμάς πρωθυπουργοῦ. Ἔγιναν μάλιστα καί ὡρισμένες ὑπερβολές.

ΓΕΡΟΣ Τί ὑπερβολές δηλαδή;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Νά, ἐπειδή ὁ ἀνατιναχθείς συνταγματάρχης εἶχε χάσει τά δύο του χέρια καί ἦταν κουλός, [ἤθελαν] νά μετονομασθεῖ ὁλόκληρη ἡ Κολομβία ΚΟΥΛΟΜΒΙΑ. Εὐτυχῶς ὁ Πρόεδρος τῆς Κολομβίας δέν ὑπέγραψε τό διάταγμα.

ΓΕΡΟΣ Ἐσεῖς ἄν ἐπιτρέπετε, πῶς βρεθήκατε στήν Κουλομβία, στήν Κολομβία θέλω νά πῶ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Νά σᾶς πῶ. Εἶναι ὁλόκληρη τραγική ἱστορία. Βρέθηκα ἐξ αἰτίας μιᾶς δυσαρέστου προσωπικῆς καταστάσεως πού μέ ἀνάγκασε νά καταταγῶ ἐθελοντής. Εἶχα καί οἰκονομικά προβλήματα μέ τή δουλειά μου.

ΓΕΡΟΣ Τί ἀκριβῶς ἐργασίαν κάνατε;

ΣΤΡΑΤ. Ἤμουν πλασιέ καί λόγω τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας μου, ἀναγκαζόμουν νά λείπω ἀπό τό σπίτι πολλές φορές, καμμία φορά καί ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Καί μιά τέτοια ἑβδομάδα, γυρίζοντας νωρίτερα στό σπίτι καί ἀνοίγοντας τήν πόρτα, βλέπω τήν γυναῖκα μου… *(τόν πνίγουν οἱ λυγμοί)* στό κρεβάτι μέ… *(δυσκολεύεται νά συνεχίση)* τήν γυναῖκα μου πού λάτρευα… καί πού γι' αὐτήν σκοτωνόμουν στή δουλειά, νά εἶναι στό κρεβάτι…

ΓΕΡΟΣ Δυστυχισμένε μου ἄνθρωπε, σέ καταλαβαίνω… Ὅλες τά ἴδια κάνουν…

ΣΤΡΑΤ.- …Νά εἶναι στό κρεβάτι μέ 40 πυρετό.

ΓΕΡΟΣ Ἄ, ἦταν μέ πυρετό; Κι ἐγώ νόμιζα…

ΣΤΡΑΤ. Τί νομίζατε;

ΓΕΡΟΣ Νά, θέλω νά πῶ ὅτι θά ἦταν ἕνα ἐλαφρό κρυολόγημα. Δέ θά ἦταν τίποτα σοβαρό…

ΣΤΡΑΤ. Κι ὅμως σᾶς βεβαιῶ, εἶχε 40 πυρετό. Δυστυχῶς καί οἱ γιατροί δέν μπόρεσαν νά κάνουν τίποτα. Κι ἔτσι τήν ἔχασα. Καί εἴχατε πλῆρες δίκαιο πού μέ εἴπατε προηγουμένως δυστυχισμένο, ἄν ἄκουσα καλά.

ΓΕΡΟΣ Σᾶς εἶπα δυστυχισμένο, γιατί ἕνας ἄντρας πού βρίσκει τήν γυναῖκα πού ἀγαπᾶ νά κυλιέται στό κρεβάτι μέ 40 πυρετό, εἶναι πραγματικά δυστυχισμένος. Ἄν δέν εἶναι τότε δυστυχισμένος, τότε τί εἶναι; Εὐτυχισμένος;

ΣΤΡΑΤ. Δίκιο ἔχετε. Ἔτσι πού λέτε, ἔχασα κάθε ἐνδιαφέρον γιά τή δουλειά. Καί διαβάζοντας τυχαῖα σέ μιά ἐφημερίδα γιά τό κακό πού ἔκανε ἡ κοκαΐνη καί ἡ ἡρωΐνη σέ 20 παιδιά σέ ἕνα μήνα, ἀποφάσισα νά ἀφιερώσω τή ζωή μου στήν πάταξη τῶν ναρκωτικῶν.

ΓΕΡΟΣ Καί γιατί στήν Κολομβία κι ὄχι δίπλα στήν Τουρκία; Ξέρετε πόσοι τόνοι μᾶς ἔρχονται ἀπό τόν Ἕβρο;

ΣΤΡΑΤ. Ἤθελα νά εἶμαι ὅσο τό δυνατόν μακρύτερα ἀπ' τήν Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάδα παντοῦ μέ πληγώνει…

ΓΡΙΑ *(μπαίνοντας μ' ἕνα δέμα)* Ἕτοιμα αὐτά πού ζήτησε ὁ Σωτήρης. Τοῦ ἔβαλα δύο κουβέρτες, τρία σεντόνια, πεντέξη φανέλλες καί κάλτσες.

ΓΕΡΟΣ Σᾶς παρακαλῶ νά τοῦ δώσετε κι αὐτές τίς 50 χιλιάδες, ὥστε νά καλύψη τίς πιό ἐπείγουσες ἀνάγκες του.

ΣΤΡΑΤ. Ἐντάξει. Μείνετε ἥσυχος. Θά τοῦ τίς δώσω *(φεύγει)*.

ΓΕΡΟΣ Καί νά προσέχετε παιδί μου. Νά προσέχετε. Νά πῆτε καί στό Σωτήρη νά προσέχει.

ΓΡΙΑ Στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ παιδί μου…

ΓΕΡΟΣ Τώρα πού κάναμε τό χρέος μας Ἀγλαΐα, λέω νά πᾶμε γιά ὕπνο…

ΓΡΙΑ Ναί, κι' ἐγώ νοιώθω κουρασμένη, Θόδωρε *(συμμαζεύει τό πλεκτό της)*

ΓΕΡΟΣ Φοβερή ἡ κατάστασις στήν Κολομβία, Ἀγλαΐα. Νά σοῦ πῶ μερικά πράγματα πού μοῦλεγε ὁ στρατιώτης, νά σοῦ σηκωθῆ ἡ τρίχα. Μιά φορά λέει, ἕνας συνταγματάρχης πού δέν εἶχε καθόλου χέρια σταμάτησε μιάν ὀβίδα μέ τά δόντια του ἡ ὁποία τελικῶς ἐξερράγη καί τόν ἐφόνευσε. Κι ἐνῶ ἐξέπνεεν, οἱ τελευταῖες του φράσεις ἦσαν «Ἐπιθυμῶ καί τό ὄνειρόν μου εἶναι νά δῶ τήν Κολομβίαν μεγάλην».

ΓΡΙΑ Κάτι πρέπει νά γίνει, νά σταματήσουν οἱ πόλεμοι. Δέν εἶναι ὡραία πράγματα ὅλα αὐτά.

ΓΕΡΟΣ *(ἀμπελοφιλοσοφώντας)* Ὅπως κατ' ἐπανάληψιν σοῦ ἔχω πεῖ, εἶμαι ἐκ πεποιθήσεως εἰρηνόφιλος... Καί πιστεύω ὅτι αὐτός θά εἶναι ὁ τελευταῖος πόλεμος πού γίνεται. Δέν συμφέρει εἰς τήν ἀνθρωπότητα νά ἀλληλοσφάζεται. Μέ τά χρήματα πού ξοδεύονται εἰς τά ὅπλα, ἠμποροῦν νά γίνουν νοσοκομεῖα διά νά θεραπεύονται οἱ πάσχοντες. Καί πρόχειρον παράδειγμα σοῦ φέρνω τόν συνταγματάρχην. Ἐάν ὑπῆρχεν ὀρθή θεραπεία καί κατάλληλον νοσοκομεῖον θά ἔζη χωρίς χέρια, ἀκόμη καί χωρίς κεφάλι καί θά ἦτο χρήσιμος εἰς τήν κοινωνίαν. Σήμερον ἡ ἰατρική κάνει θαύματα. Σέ λίγον καιρό αἱ μεταμοσχεύσεις κεφαλῆς θά εἶναι πλέον ρουτίνα...

(Ἀκούγεται πάλι κουδούνι καί τοῦ κόβει τίς σκέψεις)

ΓΡΙΑ Ποιός νἄναι πάλι τέτοια ὥρα...

ΓΕΡΟΣ Γιά ἄνοιξε νά δοῦμε...

(Μπαίνει ἄλλος στρατιώτης μέ φυλλώματα καί κράνος καί τροπική στολή)

ΑΓΛΑΙΑ *(μέ καχυποψία)* Ὁρίστε... τί θέλετε;

ΣΤΡΑΤ. Εἶμαι συμπολεμιστής τοῦ γυιοῦ σας καί μέ παρεκάλεσε νά σᾶς ἐπισκεφθῶ καί νά σᾶς μεταφέρω τούς χαιρετισμούς του.

ΓΕΡΟΣ *(ἐπεμβαίνοντας)* Μή συνεχίζετε. Πρό ὀλίγου ἦρθε κι ἕνας ἄλλος συνάδελφος τοῦ γυιοῦ μας, τόν ὁποῖον μάλιστα ἐφοδιάσαμε μέ τά ἀπαραίτητα, ὥστε νά μήν ὑποφέρει κατά τάς ἡμέρας τῆς ἀναρρώσεως.

ΓΡΙΑ Ἔχει χτυπήσει ἄσχημα τό χέρι του ἀπό σφαῖραν Βαρώνου.

ΣΤΡΑΤ. *(καθησυχαστικά)* Σᾶς διαβεβαιῶ, ὅτι τό χέρι του εἶναι μιά χαρά. Πέσατε δυστυχῶς θύματα ἀπατεῶνος.

ΓΕΡΟΣ-ΓΡΙΑ Ἀπατεῶνος;

ΣΤΡΑΤ. Μάλιστα ἀπατεῶνος. Διάφοροι ἐπιτήδειοι, μέ τό πρόσχημα ὅτι εἶναι συμπολεμισταί, ἐπισκέπτονται τά σπίτια πού ἔχουν στρατευμένα παιδιά καί ἀποσποῦν ἀπό τούς ἀφελεῖς γονεῖς χρήματα, ἐνδύματα καί διάφορα τιμαλφῆ.

ΓΡΙΑ Λέτε;

ΣΤΡΑΤ. Ὅπως μέ βλέπετε καί σᾶς βλέπω. Ἐγώ ἀντιθέτως, ἔχω νά σᾶς ἀνακοινώσω εὐχάριστα νέα. Μάθατε λοιπόν ὅτι ὁ γυιός σας ἀρραβωνιάστηκε...

ΓΕΡΟΣ-ΓΡΙΑ *(ἔκπληκτοι)* Ἀρραβωνιάστηκε;

ΣΤΡΑΤ. Μάλιστα. Ἰδού καί ἡ φωτογραφία τῆς μνηστῆς του *(βγάζει καί τούς δείχνει μιά φωτογραφία πού οἱ γέροι περιεργάζονται).*

ΓΕΡΟΣ *(βάζοντας τά γυαλιά του)* Καί γιατί περπατάει μέ τό κεφάλι κάτω;

ΣΤΡΑΤ. *(τοῦ διορθώνει τή φωτογραφία)* Γιατί τήν κρατᾶτε ἀνάποδα ἀπό τήν ταραχή σας. Μήν κάνετε ἔτσι... Δέν εἶναι ὁ γυιός σας ὁ πρῶτος πού ἀρραβωνιάζεται.

ΓΡΙΑ Ναί, ἔτσι κράτα την Θόδωρε... Λίγο παχουλή μοῦ φαίνεται.

ΣΤΡΑΤ. Εἶναι παλιά φωτογραφία. Τώρα ἔχει κάνει ἀερόμπικ κι ἔχει ἀδυνατίσει

κάπου 10 κιλά.

ΓΕΡΟΣ Πάντως νόστιμη εἶναι…

ΣΤΡΑΤ. Σᾶς διαβεβαιῶ εἶναι καλλονή. Εἶναι κόρη ἑνός ἐκ τῶν πλουσιοτέρων Βαρώνων τῆς Κολομβίας, μέ ἐργοστάσια ἡρωΐνης, κοκαΐνης, μαριχουάνας καί ἄλλων σκληρῶν ναρκωτικῶν. Ἐπιπροσθέτως ὁ πατέρας της ἔχει τεράστιον ἀεροπορικόν στόλον γιά τήν ἔγκαιρον διανομήν τῶν παραγομένων εἰδῶν. Μοιράζει τά προϊόντα του, ὅπως ἄλλοι μοιράζουν τίς πίτσες στά σπίτια. Ὀργανωτικό μυαλό.

ΓΕΡΟΣ Ἔ, ἔτσι βγαίνουν οἱ περιουσίες. Δέν εἶναι τυχαῖοι αὐτοί πού κάνουν περιουσίες. Ἐγώ παλαιότερον ἐθαύμαζα καί τόν ἀείμνηστον Ὠνάσην…

ΓΡΙΑ Τί πρᾶμα εἶναι ἡ νέα; Χωρισμένη, ξαναπαντρεμένη; Ἄχ, μέ συγχωρεῖτε… καθῆστε. Τόσην ὥραν σᾶς ἔχουμε ὄρθιο…

ΣΤΡΑΤ. *(κάθεται μέ ἄνεση)* Εὐχαριστῶ.

ΓΕΡΟΣ Γιά πέστε μας… Ἀλήθεια πῶς εἶναι ἡ νέα; Πῶς λέγεται;

ΣΤΡΑΤ. Οἱ γονεῖς της τήν βάπτισαν Ἡρωΐνη, ἀλλά ὁ γυιός σας τήν φωνάζει Ἠρώ, χαϊδευτικά. Ἀρχικά ὁ πατέρας της τήν εἶχε ἀρραβωνιάσει μ᾽ ἕναν Πρεσβευτή τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ᾽ εὐτυχῶς ὁ γάμος ἐματαιώθη.

ΓΕΡΟΣ Γιατί; Τί συνέβη;

ΣΤΡΑΤ. Τήν παραμονή τοῦ γάμου, τόν βρῆκαν νεκρό μέ ζαρτιέρες κι ἕνα μῆλο στό στόμα…

ΓΡΙΑ Καλύτερα πού ἤρθαν ἔτσι τά πράματα.

ΣΤΡΑΤ. Ἡ νέα, πού λέτε, ἐρωτεύθηκε τό γυιό σας ὅταν τόν εἶδε νά ἐξορμᾶ ἀκάθεκτος καί θυελλώδης ἐναντίον ὑπερτέρων ἐχθρικῶν δυνάμεων.

ΓΕΡΟΣ Ἀπό μικρός ἔτσι ἦταν… θυελλώδης.

ΣΤΡΑΤ. Ἀρχικά ἡ νέα τοῦ εἶχε προτείνει νά τήν ἀπαγάγει καί νά ζητήσει λύτρα ἀπό τόν βαθύπλουτον πατέρα της, ἀλλά ὁ γυιός σας -και πρός τιμήν του- μέ ἀπαράμιλλον ἦθος δέν τό ἐδέχθη. "Μή λησμονεῖς ὅτι μιλεῖς σέ Ἕλληνα", τῆς εἶπε καί τῆς τό ξέκοψε. Ἐμεῖς θά ζήσουμε κι ἄς εἴμαστε φτωχοί, τῆς εἶπε. Ἔτσι ἡ νέα, βλέποντας τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του καί τήν ἀνιδιοτέλειά του, τόν ἀγάπησε περισσότερο.

ΓΡΙΑ Πῶς νά μήν τόν ἀγαπήση. Δέν τό λέω ἐπειδή εἶμαι μάνα του ἀλλά δέν ξέρετε τί παιδί καί τί ἰδεολόγος εἶναι…

ΣΤΡΑΤ. Ἡ νέα, ἡ Ἠρώ, ἐπιμένει νά τόν ἐμφανίσει στούς γονεῖς της, ἀλλά ὁ γυιός σας διστάζει, διότι ἐκτός ἀπό τήν τιμίαν στολήν τοῦ στρατιώτου, δέν ἔχει ἄλλην κατάλληλον περιβολήν, καί ὅπως καταλαβαίνετε, δέν θέλει νά ἐμφανισθῆ στό κοσμικόν περιβάλλον τῆς νύφης μέ ρακένδυτον ἀπό σφαίρας ἐνδυμασίαν.

ΓΕΡΟΣ Καί τί μᾶς συμβουλεύετε νά κάνουμε, ἐσεῖς πού ξεύρετε τήν κατάστασιν;

ΣΤΡΑΤ. Θά σᾶς συμβούλευα, νά τοῦ στείλετε λίγα χρήματα γιά ν᾽ ἀγοράση μίαν εὐπρεπῆ ἐνδυμασίαν, γιά νά μή χαλάση ὁ ἀρραβών. Ἤδη τῆς ἔχουν κάνει προτάσεις μεγαλολαθρέμποροι καί "Νονοί" φυλακῶν τούς ὁποίους ἡ νέα ἀπέρριψε. Ἀλλά γυναῖκα εἶναι, κάποτε μπορεῖ νά ὑποκύψει καί αὐτό θά εἶναι πλῆγμα γιά τό γυιό σας.

ΓΡΙΑ Κι ἐγώ νομίζω θά τοῦ στοιχίση πολύ. Ὁ Σωτήρης εἶναι πολύ εὐαίσθητος καί δέν ἀποκλείεται ὅταν ἔρθη ἐδῶ νά τό ρίξη στά ναρκωτικά. Ἄχ, Θεέ μου… Κάτι πρέπει νά κάνουμε, Θόδωρε…

ΓΕΡΟΣ Ἀκοῦστε. Ὅπως σᾶς ἐξήγησε ἡ σύζυγός μου, εἰς τόν προηγούμενον στρατιώτην τοῦ μετώπου, ἐκτός τοῦ ρουχισμοῦ, τοῦ δώσαμε καί χρήματα. Καί μόλις καί μετά βίας ἔχω αὐτή τή στιγμή 50 χιλιάδες, κάτι ὑπόλοιπα ἀπό τίς οἰκονομίες μου. Εἶμαι ὅμως πρόθυμος νά τίς δώσω γιά τήν εὐτυχία καί ἀποκατάσταση τοῦ γυιοῦ μου. Ὁρίστε αὐτές

(ἀνοίγει τό συρτάρι τοῦ κομοδίνου) καί ἂς ἐλπίσουμε ὅτι θά τοῦ φτάσουν.

ΣΤΡΑΤ. Σᾶς ἐυχαριστῶ ἐκ μέρους του κι ἐλπίζω κι εγώ νά τοῦ φθάσουν.

ΓΡΙΑ Ἄν δέν βιάζεσθε, πέστε μας κι ἄλλα γιά τήν νέα. Πῶς γνωρίστηκαν;

ΣΤΡΑΤ. Νά, σ' ἕνα διάλειμμα τῆς μάχης καί τήν ὥρα πού ὁ γυιός σας ἔβγαινε ἀπό ἕνα χαρτοπωλεῖο ὅπου εἶχε πάει γιά νά πάρει χαρτοφάκελλα καί νά σᾶς γράψει, σταμάτησε μπροστά του ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, πού τό ὁδηγοῦσε μιά ὀπτασία, καλλονή τῆς Κολομβίας.

ΓΡΙΑ Ἡ Ἠρώ.

ΣΤΡΑΤ. Ἀκριβῶς. Ἦταν ἡ μονοχοκόρη τοῦ πλουσιοτέρου Κροίσου τῆς Χώρας, τῆς ὁποίας σᾶς ἔδειξα τή φωτογραφία καί ἡ ὁποία τόν εἶχε ἐρωτευθῆ σφοδρά.

ΓΡΙΑ Πῶς τά φέρνει καμμιά φορά ἡ τύχη…

ΣΤΡΑΤ. Νά μήν τά πολυλογοῦμε, ἡ νέα τοῦ ἔκανε πρότασιν νά μπῆ στό ὄχημα γιά μικρό περίπατο κι ὁ γυιός σας μέ εὐγένεια δέχτηκε, κρατώντας στό χέρι τούς χαρτοφακέλλους.

ΓΕΡΟΣ Διά νά εἶμαι εἰλικρινής, αὐτή ἡ μεγάλη ἐλευθερία πού ἔχουν οἱ κοπέλλες τῆς Κολομβίας, δέν μέ εὑρίσκουν σύμφωνον.

ΓΡΙΑ Μή διακόπτης, Θόδωρε. Ἐμένα μοῦ ἀρέσει αὐτή ἡ ἐλευθερία.

ΣΤΡΑΤ. Τήν ὥρα πού τό αὐτοκίνητο ἐκινεῖτο, ἡ νέα τοῦ διηγήθηκε ὅλη τήν τραγική της ἱστορία. Ὁ πατέρας της εἶχε τεράστιες φυτεῖες, ξενοδοχεῖα, πλοῖα, 20 ἐργοστάσια σκληρῶν ναρκωτικῶν, 30 μαλακῶν, στόλον 800 ἀεροπλάνων καί 16 ἰδιωτικά ἀεροδρόμια. Καί παρ' ὅλα αὐτά ἡ νέα ἔνοιωθε μοναξιά.

ΓΡΙΑ Μερικές φορές, τά χρήματα δέν κάνουν τήν εὐτυχία…

ΣΤΡΑΤ. Τότε ὁ γυιός σας μέ τήν σειρά του τήν διέκοψε, τῆς εἶπε ὅτι κι αὐτός ἔχει δυό γέροντας γονεῖς εἰς τήν Ἑλλάδα, πού εἰς αὐτήν τήν ἡλικία ὑπάρχει φόβος νά πᾶνε πάλι στίς κάλπες -ὅπως ἀπειλεῖ ὁ ἀρχηγός τῆς ἀντιπολιτεύσεως- καί τῆς εἶπε ὅτι ἡ παραμονή του στήν Κολομβία εἶναι προσωρινή, διότι ὡς στρατιώτης τοῦ δημοσίου συμφέροντος ἦρθε νά κάνη τό χρέος του γιά τήν πάταξη τῶν ναρκωτικῶν, ἕτοιμος νά ἔρθη σέ σύγκρουση ἀκόμα καί μέ κολοσσιαῖα συμφέροντα.

ΓΡΙΑ Τά εἶπε μέ τρόπο στή νύφη γιά νά τ' ἀκούση ὁ πεθερός.

ΣΤΡΑΤ. Μᾶλλον. Ὅταν ὅμως ἀνήγγειλε ὅτι σέ λίγες μέρες ἀναχωρεῖ, τότε ἕνα θλιμμένο δάκρυ ἐκύλησε ἀπό τά μάτια της στό ἔδαφος καί τόν παρακάλεσε νά μείνη περισσότερο, γιατί θα αὐτοκτονήσει. Τελικά ἡ νέα τοῦ παρεδόθη καί ὁ γυιός σας τήν ἱκανοποίησε πλήρως.

ΓΕΡΟΣ Καί σέ ποιά γλῶσσα ἔγιναν ὅλες αὐτές οἱ συζυτήσεις;

ΣΤΡΑΤ. Περιττόν νά σᾶς πῶ ὅτι ἡ νέα εἶναι πολύ μορφωμένη, τά δέ Ἑλληνικά της ἄψογα κι ὄχι σάν τῆς Μούσχουρη πού τραγουδώντας τόν Ἰλισσό, νομίζεις ὅτι ὑμνεῖ τόν Σηκουάνα.

ΓΡΙΑ Οἱ γονεῖς, τί ἄνθρωποι εἶναι;

ΣΤΡΑΤ. Ὁ πατέρας ἀληθινός ἀρχοντάνθρωπος καί μεγάλος συλλέκτης.

Νά σκεφθῆτε ὅτι σέ μιά δημοπρασία ἀγόρασε ἔναντι 170 ἑκατομμυρίων τόν περίφημον πίνακα Ο ΚΡΥΦΟΣ ΤΕΚΕΣ. Ὅσοι τόν εἶδαν εἶπαν ὅτι εἶναι ἀνώτερος ἀπ' τό ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ τοῦ Γύζη. Ὅταν τοῦ ἀρέσει κάτι καί εἶναι μέσα στό πνεῦμα τῶν ἐργασιῶν του, δέν λογαριάζει τά λεφτά.

ΓΡΙΑ Γιά τήν μητέρα της πέστε μου. Πῶς εἶναι;

ΣΤΡΑΤ. Ἡ μητέρα τῆς Ἠρῶς εἶναι τῆς οἰκογένειας Πρέζα, ἀριστοκρατικῆς ἐμφανίσεως, ἀλλά μοῦ ἐφάνη ὀλίγον σκυφτή.

ΓΕΡΟΣ Δηλαδή ἔχει καμμίαν πάθησιν; Τίποτε κληρονομικό; Θέ πρέπει νά τά προσέξει ὅλα αὐτά ὁ Σωτήρης…

ΣΤΡΑΤ. Μήν ἀνησυχεῖτε. Ρώτησα μέ τρόπο τήν νέα, τήν ὁποία μοῦ σύστησε ὁ Σωτήρης, ἄν ἡ μητέρα της ἔχει καμμία ἀνίατη ἀσθένεια, ἀλλά ἡ Ἠρώ μοῦ εἶπε ὅτι τό συνεχές σκύψιμο καί ἡ κλίσις τοῦ σώματος ὀφείλεται στό βάρος τῶν ἀδαμάντων μέ τά ὁποῖα ὁ αὐταρχικός πατέρας της τήν ὑποχρεώνει νά κυκλοφορεῖ. Φοράει πολύτιμους λίθους στ' αὐτιά, ἔχει κολλιέ μέ βαρύτιμα διαμάντια στό λαιμό, καρφίτσα τεραστίων διαστάσεων στό στῆθος κι ὅλα αὐτά τῆς δημιουργοῦν μιά χρονία κλίσιν τοῦ σώματος. Καί μέ ὅλο αὐτό τό ἀνυπόφορο βάρος νά ἐπιβλέπει ἐπί πλέον καί τό ξέπλυμα τοῦ βρώμικου χρήματος στά πλυντήρια τοῦ μεγάρου.

ΓΡΙΑ *(εὐχαριστημένη ἀπό τίς πληροφορίες)* Νά μοῦ ἐπιτρέψετε τώρα νά σᾶς φέρω ἕνα γλυκό… Τό ἔφτιαξα μέ τά χέρια μου.

ΣΤΡΑΤ. Καλά, ἀφοῦ τόσο ἐπιμένετε. Νά μήν σᾶς χαλάσω τό χατῆρι.

(Ἡ γριά φεύγει κι ὁ στρατιώτης μέ συνωμοτικές κινήσεις σκύβει στό γέρο καί τοῦ λέει)

ΣΤΡΑΤ. Τώρα πού εἴμαστε μόνοι καί λείπει ἡ σύζυγός σας νά σᾶς πῶ κι ἕνα τολμηρό περιστατικό πού συνέβη στό μέτωπο, μέ ὅλο τό θάρρος…

ΓΕΡΟΣ Παρακαλῶ ἐλεύθερα. Ἀλλοίμονον. Ἄντρες εἴμαστε.

ΣΤΡΑΤ. Μιά ἡρωϊκή κυβερνητική νοσοκόμα, τήν ὥρα πού ἐβιάζετο κτηνωδῶς ἀπό ἕναν σκληρόν στρατιώτην τῆς αντιπάλου παρατάξεως…

ΓΕΡΟΣ Τῶν Βαρώνων…

ΣΤΡΑΤ. Ἀκριβῶς. Τήν ὥραν λοιπόν πού ἡ δυστυχής κοπέλλα ἐβιάζετο ἐζήτησεν ἀπό μίαν ἄλλην διερχομένην νοσοκόμαν νά τῆς ἀφηγηθῆ τό τελευταῖον ἐπεισόδιον ἀπό τήν σειράν ΤΟΛΜΗ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑ. Καί ἦταν τόση ἡ δύναμις τῆς ἀφηγήσεως, πού πέριξ τῆς βιαζομένης νοσοκόμου καί τοῦ ἀπαισίου λαθρεμπόρου εἶχε σχηματισθῆ μέγας κύκλος στρατιωτῶν καί οἱ μάχες εἶχαν διακοπεῖ ἐπί ἕνα τέταρτον. Καί οἱ ἐχθροπραξίες συνεχίστηκαν μετά τό τέλος τοῦ βιασμοῦ καί τό τέλος τῆς ἀφηγήσεως.

ΣΤΡΑΤ. Ποιό; Λέτε γιά τήν καλόγρια πού τήν βίαζε ἕνας ληστής;

ΓΕΡΟΣ Ὄχι. Ξέρω ποιό λέτε. Δέν πρόκειται γι' αὐτήν τήν ἱστορία. Νά δῆτε πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις… Ἔχει περάσει πολύς καιρός καί δέν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τήν ὅλην ἱστορίαν. Τό μόνον πού θυμᾶμαι καλά ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἱστορία εἶναι πολύ τολμηρή…

ΣΤΡΑΤ. Μόλις τήν θυμηθεῖτε νά μοῦ τήν πεῖτε.

ΓΕΡΟΣ Ἄ, νά τήν ἐνθυμήθηκα. Ἀλλά δυστυχῶς ἔρχεται ἡ σύζυγός μου.

ΓΡΙΑ Ὁρίστε τό γλυκό σας…

ΣΤΡΑΤ. Σᾶς εὐχαριστῶ. *(Τρώει τό γλυκό, πίνει τό νερό, σκουπίζεται μέ τό μανίκι*

του καί πάει πρός τήν πόρτα γιά νά φύγει.) Σᾶς εὔχομαι κάθε εὐτυχία. Καί τώρα πρίν ἀναχωρήσω γιά τό μέτωπο, σᾶς δίνω μίαν συμβουλή. Μήν ἀνοίξετε πιά τήν πόρτα σέ κανένα. Κυκλοφοροῦν ἀπατεῶνες παντοῦ. Ἀκόμη καί ὁ γυιός σας νά εἶναι καί νά κτυπᾶ γιά νά τοῦ ἀνοίξετε -πού λέει ὁ λόγος -ἐσεῖς νά κωφεύσετε. Δέν ξέρετε πόσες μεθόδους χρησιμοποιοῦν οἱ ἀπατεῶνες προκειμένου νά ἀπομύζήσουν τά θύματά των. Εἶναι ἱκανοί νά μιμηθοῦν ἀκόμα καί τήν φωνή τοῦ γυιοῦ σας γιά νά τούς ἀνοίξετε…

ΓΕΡΟΣ-ΓΡΙΑ *(ταυτόχρονα)* Ἔννοια σας… Θά κλειδώσουμε ἑρμητικά καί κανένας δέν πρόκειται νά μπεῖ. Καλό ταξίδι.

ΣΤΡΑΤ. Εὐχαριστῶ. Καληνύχτα σας.

ΓΡΙΑ Καί πολλούς χαιρετισμούς στήν Ἠρώ καί στούς γονεῖς της.

ΣΤΡΑΤ. Ἔννοια σας. Θά τούς διαβιβάσω, μέ πρώτην εὐκαιρίαν. Καληνύχτα σας.

ΓΡΙΑ-ΓΕΡΟΣ Καληνύχτα. *(Μόλις ὁ στρατιώτης φεύγει, ἀρχίζουν νά στοιβάζουν πίσω ἀπό τήν πόρτα πού κλειδώνουν, μπαοῦλα, καρέκλες καί ἄλλα ἀντικείμενα. Τήν ὥρα πού μέ ἀγκομαχητά ὁ γέρος βάζει τήν τελευταία καρέκλα καί πολυθρόνα πάνω στόν σωρό τῶν ἑτερόκλητων πραγμάτων, ἀκούγεται δυνατός κρότος στήν πόρτα.)*

ΓΕΡΟΣ Ποιός εἶναι;

ΦΩΝΗ ΓΥΙΟΥ Ἐγώ πατέρα… Μόλις ἀπελύθην ἀπό τήν Κολομβία, ὅπου ἐτελείωσα τήν θητεία μου. Εἶμαι ὁ γυιός σου.

ΓΕΡΟΣ Ἄλλοῦ νά τά εἴπης αὐτά, ἀπατεώνα. Ἐδῶ δέν περνᾶνε πλέον.

ΓΥΙΟΣ Πατέρα ἐτρελλάθης; Ἄνοιξέ μου σέ παρακαλῶ. Γιατί ἔχεις κλειδωμένα; Εἶμαι ὁ γυιός σου…

ΓΕΡΟΣ *(ἐνῶ ἀκούγεται δυνατότερος χτύπος)* Μήν κτυπᾶς σέ μιά πόρτα κλειστή πού κανείς δέν σ' ἀκούει…

ΓΥΙΟΣ Πατέρα, σοῦ λέω εἶμαι ὁ γυιός σου.

ΓΕΡΟΣ Ὁ γυιός μου εἶναι στήν Κολομβία καί ἐντός ὀλίγου νυμφεύεται μίαν ὡραιοτάτην νέαν καί πλουσίαν. Παρακαλῶ πηγαίνετε…

ΓΥΙΟΣ Πατέρα, ἄσε τ' ἀστεῖα κι' ἄνοιξε. Εἶμαι πτῶμα καί θέλω νά κοιμηθῶ. Τί συμπεριφορά γονέως εἶναι αὐτή. Μόλις γύρισα.

ΓΕΡΟΣ Ἀκοῦστε κύριε.. Σᾶς εἶπα ὅτι ὁ γυιός μου πολεμᾶ αὐτήν τήν στιγμήν στήν Κολομβία. Δέν ἔχω δεύτερον υἱόν ἐδῶ. Ἑπομένως πηγαίνετε καί μήν μέ ἀναγκάσετε νά φωνάξω τήν ἀστυνομίαν. Δέν πρόκειται νά σᾶς ἀνοίξω, ὅσον καί νά φωνάζετε.

ΓΥΙΟΣ Πατέρα, εἶμαι ἀρκετά ἐκνευρισμένος ἀπό τό ταξίδι, τρόμαξα νά εὕρω ταξί ἕως ἐδῶ καί εἶμαι σέ ἔξαλλη κατάσταση ἀπό τίς κακουχίες τοῦ πολέμου. Ἄνοιξέ μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω δια τελευταίαν φορά, διαφορετικά θά μέ ἀναγκάσεις, μέ τό ὅπλο πού ἔφερα ὡς ἐνθύμιο, νά τινάξω τά μυαλά μου στόν ἀέρα, λόγω τῆς ἀναλγησίας καί σκληρότητας πού δείχνεις στό παιδί σου.

ΓΡΙΑ *(ἐνῶ ὁ γέρος πηγαινοέρχεται πάνω-κάτω σάν κυρίαρχος τοῦ παιχνιδιοῦ κι ἐνῶ ἡ γριά τοῦ κάνει νόημα νά μήν ὑποκύψη, αὐτός τῆς κάνει νόημα βάζοντας τό δάχτυλο στό στόμα, σάν νά τῆς λέει: "Κάνε δουλειά σου. Ξέρω ἐγώ πῶς πρέπει νά χειρισθῶ τήν ὑπόθεση".)*

ΓΥΙΟΣ Πατέρα σοῦ λέω θ' αὐτοκτονήσω…
ΓΕΡΟΣ Κάμετε ὅτι θέλετε κύριε. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι δέν πρόκειται νά σᾶς ἀνοίξω…

(ΑΓΟΥΓΕΤΑΙ ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ. ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΓΡΙΑ ΠΑΓΩΝΟΥΝ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΠΟΥ ΕΒΑΛΑΝ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΑΛΛΟΦΡΟΝΕΣ. ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ, ΜΠΑΙΝΕΙ ΑΤΑΡΑΧΟΣ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ *(μέ αὐστηρότητα)* Σᾶς εἶπα νά μήν ἀνοίξετε τήν πόρτα μέ κανένα τρόπο, ἀλλά ἐσεῖς δέν κρατήσατε τό λόγο σας καί μοῦ δώσατε ψευδεῖς ὑποσχέσεις. Ἐγώ μιμήθηκα τήν φωνή τοῦ γυιοῦ σας γιά νά σᾶς παρασύρω, πράμα πού τό πέτυχα γιά νά σᾶς δοκιμάσω.

ΣΚΟΤΑΔΙ
(ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΟ ΘΑ ΜΠΕΙ ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ, ΟΠΩΣ ΣΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥ ΒΩΒΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΛΕΕΙ:)
Ἡ ἱστορία αὐτή μᾶς διδάσκει ὅτι δέν πρέπει νά εἴμεθα εὔπιστοι, οὔτε ν' ἀνοίγουμε τήν πόρτα, ἔστω κι ἄν ἔξω ἀκούγονται πυροβολισμοί.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΥΠΟΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ